

Книга пророка Йоїла і лаодикійська церква адвентистів сьомого дня - номер чотирнадцятий

Jeff Pippenger
2025-12-20

Номер чотирнадцять

Історія «Божих дивовижних діл» також представлена пророчим запитанням «доки?». Історія, представлена в цих двох та багатьох інших символах, позначає час запечаткування ста сорока чотирьох тисяч. У той період точиться суперечка щодо істинної вістки про пізній дощ і багатьох інших фальшивих вісток. Існує лише одна справжня вістка про пізній дощ. Сюжет священної історії, у якій Бог звершує Свої дивовижні діла, подано в контексті книги Йоїла, де «нове вино» відняте в однієї верстви, тоді як виливається на іншу верству.

Є кілька контрастів у книзі Йоїла, на які слід звернути увагу. Корінь слова «притча» означає «поставлення поруч» і за своєю суттю передбачає протиставлення двох груп. Ми вже торкалися деяких «контрастів» у книзі Йоїла раніше, зазначаючи, що вінець гордості, який носять п'яниці, що правлять Єрусалимом, протиставлений тим, хто носить вінець слави. Ми ще не показували, що символ радості є протилежністю, але водночас і відповідником сорому; проте це так, і ми маємо намір це показати. Тема альфи й омеги також міститься в книзі Йоїла, і цей принцип, за яким перше ілюструє останнє, також підтверджується двома проповідями Петра в книзі Дій апостолів.

Другий розділ Дій апостолів відбувається на П'ятидесятницю о 9-й ранку (третя година), а третій розділ — о дев'ятій годині (15:00), у час вечірньої жертви. У другому розділі послання, яке проголошує Петро, лунає у верхній кімнаті приватної оселі, а його проповідь у третьому розділі виголошена в храмі. Їх поєднує заклик до покаяння на обох зібраннях. Те саме послання, два географічні місця, що символізують подвоєння в п'ятидесятницькому посланні, розділеному між подвір'ям і храмом. В одинадцятому розділі Об'явлення Іванові наказано виміряти храм, але подвір'я залишити, бо його віддано язичникам.

І дана була мені тростина, подібна до жезла; і став ангел, кажучи: Встань, і вимірй храм Божий, і жертовник, і тих, що поклоняються в ньому. А двір, що поза храмом, залиш назовні, і не вимірй його; бо він даний язичникам; і святе місто вони топтатимуть сорок два місяці. Об'явлення 11:1, 2.

Отже, подвоєння двох проповідей і розмежування місця їх виголошення визначає дві аудиторії для пізнього дощу в книзі Йоїла. Одна аудиторія — язичники поза храмом, а друга — юдеї в храмі. У суді над живими першою судиться Божий дім: від 9/11 і до недільного закону судиться храм, а від недільного закону до закриття часу випробування для людства — язичники. Той суд відбувається під час пізнього дощу, який Петро визначив як описаний у книзі Йоїла. Поділ між двором (язичники) і храмом (Божа церква), представлений у

Діяннях апостолів, розділах другому і третьому, є також розрізненням у Йоїла між раннім і пізнім дощем. Ранній дощ прийшов 9/11 і виливається, поки судиться Божий храм. Коли цей процес завершиться, пізній дощ буде вилитий на язичників у дворі.

Тож, радуйтеся, діти Сіону, і веселіться в Господі, вашому Бозі: бо він дав вам ранній дощ у міру, і зішле вам дощ, ранній дощ і пізній дощ у першому місяці. Йоїл 2:23.

Наразі не маю на меті визначати пророче розрізнення між радістю та посоромленням, але цей вірш закликає Божий народ «радіти» через вістку про пізній дощ. Вістка пізнього дощу породжує пророчу радість у Божому народі. Водночас тема першого, або раннього, дощу, за яким іде пізній дощ, є ілюстрацією каменя спотикання, який відклали набік і яким дивувалися. Символ наріжного каменя, що зрештою стає верхівковим каменем, є тим, що дивне в очах як Бога, так і Його народу.

Дивовижний камінь являє Альфу й Омегу пророцтва. Принцип Альфи й Омеги у пророчому застосуванні неодноразово засвідчений Альфою й Омегою в Його Слові, і Він є Словом. З цієї причини те, що було відкрите про цей принцип, відкрите нам і нашим дітям назавжди. Рік 1863 є увінчувальним каменем біблійного пророцтва і водночас увінчувальним каменем періоду третього ангела від 1844 до 1863 року. 1844 рік був наріжним каменем, а 1863 — увінчувальним каменем того пророчого періоду. Період від 1844 до 1863 року є встановленим пророчим періодом, так само встановленим, як період від 538 до 1798 року. Той факт, що людство не знає чогось, що Бог встановив, не робить цього невстановленим!

Ми завершили попередню статтю наступним уривком.

"Мені було показано, що його стосунки з Божим народом у деяких відношеннях були подібними до стосунків Мойсея з Ізраїлем. Коли обставини були несприятливі, проти Мойсея були нарікателі, і проти нього також були нарікателі." Свідчення, том 3, 85.

У 1863 році Джеймс Вайт «у певному сенсі» виступав як «Мойсей для Ізраїлю».

Період з 1844 по 1863 рік був прообразно представлений періодом визволення через Червоне море до першого Кадеша. Перший Кадеш — альфа, а другий Кадеш — омега; разом вони утворюють два сорокарічні періоди, що ведуть до Кадеша, і обидва завершилися бунтом.

Дух пророцтва пов'язує перехід через Червоне море з великим розчаруванням 1844 року. Біблія пов'язує перехід через Червоне море з хрестом, і сестра Вайт підтверджує, що розчарування учнів біля хреста було прообразом великого розчарування 1844 року. Було Божою волею увійти безпосередньо до Обітованої землі, а географічним орієнтиром входу до Обітованої землі був Єрихон, де у другий тиждень грудня 2025 року археологи щойно розкопали давній Єрихон — і на свою прикрість виявили, що всі знайдені там повалені мури впали назовні, а не всередину, як це завжди буває під час облоги. Під час давньої облоги мури збивали й звалювали до середини. Не так було з Єрихоном.

І народ закричав, коли священники засурмили в сурми; і сталося, як народ почув голос сурми, та й закричав народ гучним окликом, то мур упав на своєму місці, і люди зійшли до міста, кожен прямо перед собою, і взяли місто. Ісус Навин 6:20.

Археологи також знайшли глечики з їжею, що свідчило, що падіння стін не було наслідком тривалої, зтяжної облоги. Це також дало відповідь на питання серед групи археологів, чому біблійний опис падіння Єрихона зазначає, що вони підіймалися "вгору" в Єрихон по пагорбу чи насипу, який, як тепер відомо, утворився, коли стіни впали назовні.

Першою перешкодою, що знаменувала вхід до Обітованої землі, був Єрихон, місто впливу та багатства. Єрихон — це 1863 рік, і Єрихон є предметом біблійного пророцтва не лише як ілюстрація періоду недільного закону, але й у зв'язку з його падінням і відбудовою. Над Єрихоном також було проголошено власне особливе пророче прокляття. Ісус Навин проголосив прокляття на чоловіка, який відбудує Єрихон, і таким чином зазначив, що чоловік, який відбудує Єрихон, втратить двох своїх синів — наймолодшого і найстаршого — під час відбудови цього проклятого міста. Одного сина він мав втратити під час закладання фундаменту, а іншого — під час встановлення воріт. Це пророцтво здійснилося, і запис про його виконання міститься в Біблії, що робить Єрихон усталеним біблійним символом.

У його історичному падінні та в його пророчому проклятті, яке згодом історично виконалося, ми знаходимо трьох свідків, що говорять про Єрихон у 1863 році. Усі три ті свідчення слід застосувати до 1863 року. Ці троє свідків стоять разом так само, як у пророчому сенсі троє Мойсеїв постають наприкінці своїх відповідних сорокарічних періодів. Один із тих сорокарічних періодів чітко узгоджується з історією міллеритів, що встановлює, що всі три образи Мойсея наприкінці кожного сорокарічного періоду узгоджуються з історією 1863 року — історією третього ангела.

Два з тих трьох свідчень сорока років Мойсея закінчуються у Кадеші; третє завершення сорока років — річка Йордан, а завершення других сорока років — Червоне море. Завершенням перших сорока років була втеча Мойсея з Єгипту. Усі три описують втечу з Єгипту як виконання чотириста тридцятирічного пророцтва Авраама про рабство в Єгипті.

Три сорокарічні періоди життя Мойсея, завершення яких (вершина) становлять образ визволення з Єгипту, були виконанням пророцтва Авраама про перебування в єгипетському рабстві та визволення з нього. Як провіщений визволитель обітниць завіту з Авраамом, сам Мойсей почав із того, що був урятований з води, як і означає його ім'я. Потім Мойсей провів Божий народ через води Червоного моря, а згодом — до берега визволення, символізованого рікою Йордан. Альфа життя Мойсея — спасіння з вод Нілу, а омега — спасіння, представлене водами ріки Йордан. Альфа життя Мойсея проілюстрована досвідом, відображеним у його імені; його побожні батьки знали, що немовля було засуджене на смерть, як буде і через сорок років після вбивства єгиптянина. Як побожні батьки, які знали, що їхньому синові потрібне спасіння від смертного вироку, вони приготували для нього ковчег, який перейшов із єврейського світу в єгипетський, так само як Мойсей наприкінці

сорока років покинув єгипетський світ і перейшов до єврейського.

Мойсей повторив історію Ноя у своєму спасінні від води. Найперша згадка про Мойсея як «визволителя», передбаченого Авраамовим пророцтвом про завіт на чотириста тридцять років, була повторенням історії, коли Бог уклав завіт з людством, поєднуючи тим самим Авраамове пророцтво завіту про обраний народ із завітною обітницею для всього людства. Це вказує на хрещення в акті передання немовляти Мойсея дочці фараона, бо смерть була засвідчена вчинком батьків, похованням є ковчег на воді, а воскресінням — дочка фараона.

Життя Мойсея починається з прообразу хрещення, пов'язаного з ковчегом Ноя. Отже, від самого початку з Мойсеєм пов'язується число «8», бо витоки його завітних відносин ідуть від числа «8» у Ноївому завіті, а його завданням було встановити обряд обрізання на «восьмий» день. Потім його було випробувано, і він не витримав випробування саме щодо цього обряду. Життя Мойсея починається з хрещення, а через сорок років відбувається смерть (єгиптянина), яка позначає момент, коли «єгипетський» Мойсей помирає й стає сином Авраама. Початок і кінець перших сорока років Мойсея позначені хрещенням. Перше означило перехід від єврейської ідентичності до єгипетської, а останнє — від єгипетської до єврейської. Ще через сорок років Мойсей проводить Божий народ через хрещення Червоним морем, прямуючи до хрещення Йорданом, до якого він так і не дійшов.

Народ Божий під проводом Ісуса Навина увійшов в Обітовану землю без Мойсея, бо він помер якраз перед тим, як настало хрещення в річці Йордан. Мойсей сказав, і Петро повторив, що Господь, Бог твій, підніме пророка, подібного до Мойсея. Пророк, якого прообразував Мойсей, був Христос, і Він розпочав Своє служіння саме там, де зупинився Мойсей. Він розпочав Своє служіння на Своему хрещенні, і те хрещення відбулося саме на тому місці, де Ісус Навин охрестив стародавній Ізраїль, коли вони переходили Йордан в Обітовану землю. Євангелія повідомляють, що Іван хрестив у Віфаварі, що є місцем переправи й означає паромну переправу.

Червоне море є символом бунту Єгипту, визначаючи пророче свідчення Мойсея в цій лінії як істинне. Від ріки Ніл до Червоного моря (яке іноді називають рікою) і далі до Йордану. Мойсей, ім'я якого означає «врятований з води», починає і завершує своє свідчення на водах визволення, і кожна з тих вод виявляє дві групи поклонників.

Перші сорок років життя Мойсея відповідають звістці першого ангела, другі сорок років — другому ангелові, а треті сорок років — третьому. Трьом ангелам притаманні власні пророчі особливості; зокрема, у першій звістці представлені всі три звістки. Ми протягом багатьох років публічно демонстрували це явище у зв'язку з першими трьома розділами книги Даниїла.

У першому розділі Даниїл боявся Бога й відмовився їсти вавилонські страви, а Бог прославив його в наступному, другому — дієтичному й візуальному — випробуванні, що привело до суду й третього випробування, здійсненого самим Навуходоносором. Перший розділ книги Даниїла є першим ангелом чотирнадцятого розділу Об'явлення, який проголошує "бійтеся Бога", "віддайте Йому славу", як це зробив Даниїл у другому

дістичному й візуальному випробуванні, бо "настав час суду" Навуходносора.

Перші сорок років життя Мойсея розпочалися тому, що його батьки боялися Бога. Коли дочка фараона побачила ковчег у воді, Мойсей пройшов друге випробування — зорове. Тоді дочка фараона постановила, що він не повинен померти. Суд також настав наприкінці перших сорока років, коли він убив єгиптянина і був змушений втекти з Єгипту.

У другому сорокаріччі другий ангел з чотирнадцятого розділу Об'явлення, який проголошує падіння Вавилону, мав прообраз у падінні Єгипту. У тому падінні, наприкінці того сорокаріччя, відбувся могутній прояв сили Божої, як це було наприкінці вістки другого ангела під час Опівнічного кличу 1844 року.

Третє сорокаріччя починається винесенням смертного вироку практично всій громаді й закінчується винесенням смертного вироку лідерів тієї громади.

Сестра Вайт зазначає, що наша праця полягає у поєднанні трьохангельських вістей.

Господь незабаром покарає світ за його беззаконня. Він незабаром покарає релігійні організації за те, що вони відкинули світло й істину, які були їм дані. Велике послання, що поєднує послання першого, другого й третього ангелів, має бути донесене світові. Це має бути тягарем нашої праці. Біблійний коментар адвентистів сьомого дня, том 7, 950.

Перший сорокарічний період Мойсея символізує першого ангела з Об'явлення 14, його другий сорокарічний період — це другий ангел, а третій сорокарічний період — третій ангел. Наше «велике послання» полягає в поєднанні «вісток першого, другого й третього ангелів», що розміщує всі три символи Мойсея в 1863 році і, отже, трьох Мойсеїв при недільному законі.

1844–1863 включає двох свідків обох сорокарічних періодів, що привели до Кадешу. Натхнення вказує, що третє не може існувати без першого і другого; отже, перші сорок років життя Мойсея також мають представляти 1844–1863. На 1863 рік припадають убивство Мойсеєм єгиптянина, удар ним по Скелі його жезлом влади, а також прохання Мойсея побачити Божу славу в історії бунту золотого тельця. Є троє Мойсеїв у 1863 році та при недільному законі, і всім їм по сорок років.

Кожен із трьох періодів у житті Мойсея має випадок визволення через воду: Мойсей у кошику перегукується з Мойсеєм, який переходить через Червоне море, і це перегукується з Мойсеєм двічі при річці Йордан: Ніл, Червоне море і двічі Йордан. Води визволення представлені в кожному з трьох періодів, бо всі вони співвідносяться з періодом, коли вода визволення виливається під час пізнього дощу.

Наприкінці третього сорокарічного періоду Мойсей ударив по Скелі своїм жезлом. Наприкінці другого сорокарічного періоду його жезл розділив Червоне море. Наприкінці першого сорокарічного періоду він відкинув жезл єгипетської влади, обрав страждання разом зі своїм народом.

Наприкінці першого періоду помер єгиптянин, а наприкінці другого періоду загинули військо, первістки та керівництво Єгипту. Наприкінці третього періоду померли народ Ізраїля, Аарон і Мойсей. Це три паралельні історії, кожна з яких «рядок за рядком» представляє період від 1844 до 1863 — історію третього ангела, яка, своєю чергою, представляє період від 9/11 до недільного закону, а також п'ятидесятницький період, коли виливаються води визволення.

Мойсей присутній під час обох бунтів у Кадеші, і ці бунти обидва є вінцем своїх відповідних періодів. Обидва вони символізують 1863 рік, який також є вінцем періоду третього ангела, що починається з альфи 1844 року й доходить до вінця 1863 року. Коли розглядаємо дивне світло каменя, який починається як підвалина і завершується вінцевим каменем, розуміємо, що вінцевий камінь завжди у пророчому значенні більший. Кілька крапель на початку п'ятидесятницького періоду, що ведуть до повного виливання у вінцевий момент — у День П'ятидесятниці, ілюструють цю істину.

Під час 9/11 розпочалося покровлення, і воно завершується повним виливанням при недільному законі. Ця істина визначає гріх Мойсея при другому, «омега», Кадеші як тяжчий, ніж заколот у першому, «альфа», повстанні при Кадеші. Альфа-повстання спричинило смерть усього народу, а омега-повстання спричинило смерть однієї людини (Мойсея), але гріх цієї однієї людини був тяжчим, ніж колективний гріх усього народу. Людина, що грішить, помирає, і на цьому рівні немає різниці між гріхами Мойсея чи будь-якого іншого ізраїльтянина, але з пророчої перспективи те, що Мойсей вдруге вдарив Христа, було значнішим, бо це стало вінцем того сорокарічного періоду.

Бунт Мойсея у другому омега-Кадеші був більшим гріхом, ніж бунт синів Ізраїлевих, які відкинули вістку Ісуса Навина та Халева. Мойсей у пророчому сенсі стоїть у 1863 році, де він помирає в пустелі за свій бунт. Мойсей також стоїть у 1863 році, де колишній народ завіту помирає в пустелі за свій бунт, але Мойсей у тому бунті не брав участі. 1863 узгоджується з недільним законом, як і Ааронів бунт із золотим тельцем. У тій історії, що узгоджується з Кадешем, 1863 і недільним законом, Мойсей молиться побачити Божу славу.

Кадеш представляє 1863 рік, і Мойсей присутній у обох Кадешах, тож на підставі двох біблійних свідків, які обидва є замковими каменями, ми встановлюємо, що третій сорокарічний період, який не закінчується в Кадеші, також представляє 1863 рік. Там «Мойсей неосвячений» знову розпинає Христа, відкидаючи Склею. У 1863 році та під час дарування Закону на Синаї «Мойсей освячений» шукає Божий характер. У 1863 році Мойсей символізує і мудру, і нерозумну діву.

«Фарисей і митар представляють два великі класи, на які поділяються ті, що приходять поклонятися Богові. Їхні перші два представники — це перші двоє дітей, які народилися у світі.» Христові наочні уроки, 152.

У Кадеші та 1863 року Мойсей уособлює "два великі класи, на які ті, хто" "поклоняються Богові, поділяються". Мойсей є прикладом ста сорока чотирьох тисяч, як і Петро.

Для кожного з типів людей, представлених фарисеєм і митарем, є урок у житті апостола Петра. На початку свого учнівства Петро вважав себе сильним. Подібно до фарисея, у власних очах він був «не такий, як інші люди». Коли Христос напередодні Своєї зради завчасно попередив Своїх учнів: «Усі ви спокуситесь через Мене цієї ночі», Петро самовпевнено заявив: «Хоч би всі спокусилися, я — ні». Марка 14:27, 29. Петро не знав власної небезпеки. Самовпевненість ввела його в оману. Він вважав, що здатний устояти перед спокусою; але вже за якихось кілька годин прийшло випробування, і з прокльонами та клятвами він відрікся Свого Господа». Наглядні уроки Христа, 152.

Під час недільного закону, що припадає на 1863 рік, Петро представляє дві категорії. Тих, хто приймає знак звіра, або тих, хто отримує Божу печатку. Коли Ісус змінив ім'я Симона на Петра, це символізувало сто сорок чотири тисячі. Це розуміння також символізується множенням імені «Peter» з використанням числа з позиції літери в англійському алфавіті. Якщо застосувати той самий прийом до 1863, отримаємо 144.

Два з трьох символів Мойсея, що узгоджуються з 1863 роком, встановлюють, що третій період також має узгоджуватися. Дві лінії Кадеш вказують на історію про мудрих і нерозумних дів, а третій період вказує на спробу використати людські зусилля, щоб виконати Божу справу. Довіряти людській силі, як це зробив Мойсей із єгиптянином, означає довіряти людській владі понад встановлену Богом владу.

Сестра Вайт стверджує, що стосунки її чоловіка з Божим народом «у деяких відношеннях були подібні до стосунків Мойсея з Ізраїлем». У 1863 році Мойсея представляв Джеймс Вайт. У 1863 році Джеймс Вайт убиває єгиптянина, вдруге вдаряє Христа і молиться за бунтівників, які відкинули вістку про «спочинок», проголошену Ісусом Навином і Халевом. Мойсей є і нерозумною дивою, коли він вдруге вдарив Склею, і мудрою дивою, коли заступався за бунтівників Ізраїлю.

Ми завершимо цю статтю уривком із чотирнадцятого розділу Книги Числа, де Мойсей перебуває в 1863 році, коли йому дають побачити Божу славу в паралельній історії, представленій бунтом із золотим тельцем.

У цьому уривку Господь запитує: «доки» йому доведеться мати справу з бунтівниками Ізраїлю, і це те саме запитання, яке Ісаї поставив Господу в шостому розділі. Зверніть увагу, що книга Числа розміщує цю історію в період, коли земля освітлена Божою славою, як ангели також зазначили у третьому вірші шостого розділу Ісаї. 11 вересня стало наріжним каменем історії 1844–1863 років, а недільний закон — її вінецем. Контекст у книзі Числа — не що інше, як ілюстрація пісні або притчі про виноградник, адже стародавній Ізраїль оминається, тоді як Господь укладає завіт з Ісусом Навином.

І підняла вся громада свій голос і закричала; і плакав народ тієї ночі. І всі сини Ізраїля нарікали на Мойсея та на Аарона, і вся громада сказала їм: О, коли б ми померли в землі Єгипетській! або коли б ми померли в цій пустелі! І навіщо Господь привів нас у цей край, щоб упасти від меча, щоб наші жінки та наші діти стали здобиччю? Чи не краще нам повернутися до Єгипту? І сказали вони один одному: Поставмо собі начальника і

повернімося до Єгипту.

Тоді Мойсей та Аарон упали на обличчя свої перед усім зібранням громади синів Ізраїлевих. А Ісус Навин, син Нуна, і Халев, син Єфунни, які були з тих, що вивідували землю, роздерли свої одежі; і промовили до всієї громади синів Ізраїлевих, кажучи,

Земля, якою ми проходили, щоб її розвідати, — вельми добра земля. Якщо Господь уподобає нас, то введе нас у цю землю і дасть її нам — землю, що тече молоком і медом. Тільки не бунтуйте проти Господа і не бійтеся людей тієї землі, бо вони нам на поживу: їхній захист відступив від них, а Господь з нами; не бійтеся їх.

Та вся громада звеліла побити їх камінням. І слава Господня з'явилася в skinії зборів перед усіма синами Ізраїля. І сказав Господь Мойсеєві: Доки буде цей народ гнівити Мене? і доки вони не повірять Мені, попри всі знамення, які Я показав серед них?

Уражу їх пошестю, позбавлю їх спадщини, і зроблю з тебе народ більший і міцніший, ніж вони.

І сказав Мойсей до Господа: Тоді єгиптяни почують про це (бо Ти вивів цей народ Своєю силою з-поміж них), і вони сповістять про це мешканцям цього краю; бо вони чули, що Ти, Господи, посеред цього народу, що Ти, Господи, являєшся лицем до лица, і що Твоя хмара стоїть над ними, і що Ти йдеш перед ними вдень у стовпі хмари, а вночі у стовпі вогню. А тепер, коли Ти умертвиш увесь цей народ, як одного чоловіка, тоді народи, що чули про Твою славу, скажуть: Бо Господь не спромігся ввести цей народ до землі, яку Він присягнув їм, тому й погубив їх у пустелі.

А нині, благаю Тебе, нехай буде великою сила Господа мого, як Ти говорив, кажучи: Господь довготерпеливий і багатомилостивий, що прощає беззаконня та переступ, але винного без покарання не залишає, навідує провину батьків на дітях до третього й четвертого покоління. Прости ж, благаю Тебе, провину цього народу за велич Твоєї милості, як Ти прощав цьому народові від Єгипту й аж донині.

І сказав Господь: Я прости́в за словом твоїм; але як Я живий, уся земля наповниться славою Господньою.

Бо всі ті люди, що бачили мою славу і мої чудеса, які я вчинив у Єгипті та в пустині, і випробовували мене вже десять разів, і не послухалися мого голосу; певно, вони не побачать тієї землі, яку я присягнув їхнім батькам, і жоден із тих, хто гнівив мене, не побачить її. Але раб мій Халев, бо інший дух був у ньому, і він сповна пішов за мною, — його я введу до землі, куди він ходив; і його потомство заволодіє нею. (А амалікітяни та ханааняни мешкали в долині.) Завтра оберніться і рушайте в пустиню дорогою до Червоного моря.

І Господь промовив до Мойсея та до Аарона, кажучи: Доки Мені терпіти це зле зборище, що ремствує проти Мене? Я почув ремствування синів Ізраїлевих, яким вони ремствують проти Мене. Скажи їм: живий Я, — говорить Господь, — як ви говорили до Моїх вух, так і зроблю вам: ваші трупи впадуть у цій пустелі; і всі перелічені з вас, за всім числом вашим, від двадцяти років і вище, що ремствували проти Мене, напевно не

увійдете в ту землю, про яку Я присягнув оселити вас у ній, окрім Халева, сина Єфунне, та Ісуса, сина Навина. А ваших малих, про яких ви казали, що будуть здобиччю, Я введу, і вони пізнають землю, яку ви зневажили. А ви — ваші трупи впадуть у цій пустелі. І ваші діти блукатимуть у пустелі сорок років і нестимуть покарання за ваші блуди, аж поки ваші трупи вигинуть у пустелі. За числом днів, у які ви вивідували землю, сорок днів, день за рік, нестимете вашу провину сорок років, і пізнаєте, що означає бути Мною відкинутими.

Я, Господь, сказав: неодмінно зроблю так з усією цією злою громадою, що зібралася проти Мене: у цій пустелі вони будуть знищені, і там вони помруть. А мужі, яких Мойсей послав розвідати землю, що повернулися і примусили всю громаду ремствувати проти нього, зводячи наклеп на землю, — ті самі мужі, які зводили наклеп на землю, померли від пошесті перед Господом.

А Ісус, син Навина, та Халев, син Єфунне, що були з тих людей, що ходили розвідати землю, залишилися живі. Числа 14:1-38.

Ми продовжимо ці міркування у наступній статті.